

SOFIE CRAMER

DIN NOU
ÎNDRĂGOSTITĂ

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE **MARIA ADAM**

LEDA BAZAAR

prolog

...

— BUNĂ DIMINEAȚA, LILIME! VREI UN CROASANT?

Fără să deschidă ochii, Clara adulmecă aroma încântătoare a cafelei proaspete. Se întinde pe patul moale și se abandonează senzației plăcute care-i învăluie tot corpul. Probabil e weekend! Altfel, ar fi imposibil ca Ben să se trezească și să pregătească micul-dejun, mai ales că seara trecută s-a culcat atât de târziu! Era probabil în jur de patru dimineață când s-au întors, împleticindu-se, de la restaurantul italian preferat. Și asta după două sticle de rosé și prea multe pahare de Ramazzotti, pe care Beppo le-a turnat pentru ei în felul lui fermecător, ca de fiecare dată când iau masa acolo. Când au ajuns la scări, Ben a luat-o în brațe și a dus-o până la etajul al treilea fără să clipească măcar, doar pentru că

o dureau picioarele după dansul inopinat pe care îl făcuseră în drum spre casă.

Acum pune tava jos cu mare grijă și se așază lângă ea. Îi atinge tandru fața cu buzele.

— De fapt, mă gândeam la altceva, îi șoptește Ben la ureche.

Clara s-a mai dezmeticit puțin. Îi simte pe piept țepii scurți și moi din barbă. Gura lui îi alunecă încet în jos, pe cămașa de noapte subțire ca foița de hârtie.

Îi place la nebunie când o trezește așa! Nimic nu-i dă senzația că are cineva grijă de ea mai mult decât trupul lui puternic, aproape de al ei. Însă Ben e ciudat de ușor. Și abia dacă îi simte mirosul familiar. Astăzi, ceva e diferit.

Șovăind, ca în transă, Clara deschide ochii. Deodată, e trează de-a binelea. Preț de o clipă, se simte ca o străină, captivă într-un timp pe care nu-l cunoaște, iar realitatea brutală se întoarce brusc: Ben nu e aici! Ben nu va mai fi niciodată aici!

Probabil a visat. A trecut multă vreme de când nu a mai visat. În ultimele două luni și cinci zile nici nu a zâmbit, deși a încercat din când în când. De exemplu, când se străduiește să o împiedice pe mama ei să se lanseze într-o tiradă epuizantă cu scopul de a o încuraja. Dacă ar fi Clara de altădată, poate mama ar fi mai dispusă să o lase în pace, să se descurce singură.

Singură...

Exact așa se simte încă din ziua aceea de ianuarie când scumpul ei Ben a căzut de la balcon și a murit. Singură. Abandonată. Stingheră. Singură cu toate gândurile care o bântuie ca o siluetă imensă, întunecată. Mai ales noaptea. Se trezește mereu dintr-un somn agitat, fără vise. Are senzația că totul e ca înainte doar preț de o secundă trecătoare, liniștită, între somn și trezie.

Înainte de moartea lui Ben, Clara era o femeie încrezătoare, independentă. O femeie mai puțin romantică și sentimentală decât majoritatea prietenelor ei. Tocmai latura asta puternică și rațională i se păruse lui Ben atât de captivantă de la bun început. Aveau perspective diferite asupra lumii, într-adevăr, dar, împreună, viziunile lor diferite formau una unitară, minunată, care reprezenta o sursă de alinare și de sprijin pentru amândoi.

Când se certau, se împăcau foarte repede. Unul spunea ceva, cu sfială, încercând să-și calce pe mândrie. Apoi, câte un gest ici și colo dădea frâu liber unei atingeri familiare, în timp ce se apropiau unul de altul. Urma, de obicei, o urmărire jucăușă prin apartamentul lor primitiv, cu un singur dormitor, până când Clara, epuizată, îi cădea în brațe. În timp ce o îmbrățișa, îi simțea degetele pe coaste, pe sub bluză, și era de ajuns să simuleze că o gădilă ca să strige de teamă și de plăcere. În cele din urmă, se apleca puțin și o săruta pe gâtul subțire,

chiar sub ureche, șoptindu-i nimicuri afectuoase și sărutând-o. În astfel de momente, îi spunea „Lilime” cu o voce caldă. Numai Clara știa că e o prescurtare de la *Lieblingsmensch* – o persoană preferată. Ochii ei verzi, strălucitori, se umezeau de fiecare dată și făceau dragoste fără să mai spună nimic.

Deși erau împreună de peste trei ani, senzația de apropiere dintre ei, de fiecare dată când făceau dragoste, era atât de mare, încât părea că abia se aruncaseră unul în brațele celuilalt.

Dar nu și în seara în care s-a întâmplat tragedia. Un reproș a dus la încă unul, iar Clara ar da orice să nu fi spus atunci cuvinte atât de aspre! Auzea și acum ușa trântită când Ben a ieșit din apartament, scos din minți de furie. A fost prima și ultima dată când a plecat fără să spună unde merge.

Când își amintește cât de ușurată s-a simțit atunci că e singură și liberă să i se plângă celei mai bune prietene, Katja, cât de imatur și iresponsabil e Ben, deși avea 32 de ani, senzația de vinovăție îi străbate corpul chiar și acum ca un acid usturător.

Într-adevăr, în noaptea aceea a rămas cu ochii la telefonul mobil tot timpul cât a vorbit cu Katja pe fix dacă să-i dea sau nu o lecție lui Ben și să plece toată noaptea, ceva ce n-ar fi făcut niciodată în mod normal. Dar Ben nu i-a trimis niciun mesaj. Iar el îi scria întotdeauna. De câte ori avea o pauză între cursurile de la universitate, când era în turneu cu

trupa sau când stătea la prietenul lui, Carsten, și se îmbătau – pentru că nu voia să-i dea Clarei motive să se supere, avea grijă să-i trimită lui „Lilime” câteva cuvinte care s-o liniștească.

Când s-au întâlnit prima dată la Cheers, Clara fusese sceptică. Auzise zvonuri că Ben Runge e un crai și că sucește mințile tuturor fetelor frumoase din Lüneburg. Trimițându-i mesaje, încerca să-i arate că e singura de care îi pasă. Așa că, ori de câte ori se gândea la ea, îi trimitea un mesaj, făcând ecranul telefonului să se lumineze pentru o clipă, ca o mărturie a iubirii lui.

Dar, din noaptea aceea oribilă, Clara nu mai primise niciun mesaj.

Ben nu o mai contactează deloc.

Rămâne tăcut pe vecie.

clara

CLARA ARE EMOȚII. CONCEDIUL PENTRU MOTIVE personale s-a terminat în mod oficial. Azi este prima zi în care trebuie să se întoarcă la serviciu după moartea lui Ben.

Doctorul s-a oferit să-i dea o adeverință care să-i ofere încă o săptămână liberă, dar Clara a ajuns deja să-și dorească disciplina și rutina de zi cu zi. Nu mai suportă să stea trează noapte de noapte și să zacă în pat a doua zi până târziu, fără să se odihnească. Se simte ca o bucată de pâine uscată, mucegăită. Dacă mama ei nu ar fi forțat-o de la început să facă o plimbare scurtă în fiecare după-amiază, probabil nu ar fi avut curajul să iasă nici măcar din apartament.

Prima dată când a mers singură la cumpărături ca să-și împrospăteze rezerva de conserve de supă, Clara s-a simțit de parcă toată lumea îi vedea

durerea întipărită pe față. Casiera nici nu a putut s-o privească în ochi. Iar Clara a fost copleșită de nevoia de a striga: „Da, iubitul meu a murit și nimeni nu știe de ce!”

Totuși, există câteva lucruri care o leagă de lumea din afară, lucruri mai plăcute care-i dau putere sau, cel puțin, nu-i sporesc suferința și mai mult. Niklas, șeful ei, de exemplu, a sunat-o în fiecare săptămână să vadă cum se simte și s-o asigure că nu trebuie să-și facă nicio grijă în privința serviciului. Colega ei, Antje, se ocupă de toate, îi spunea el, dar nu putea să o înlocuiască, fiindcă tot Clara era cel mai bun designer grafic din agenție.

Clara știe că Antje nu e pasionată de publicitate și nu-i înțelege devotamentul față de carieră. Până acum, Clara nu a recunoscut nici măcar în sinea ei că a petrecut mult prea multe nopți singură la birou în loc să aibă parte de o seară relaxantă acasă cu Ben sau să iasă cu el în oraș și să se bucure de viață. Își dorise mereu să fie perfectă la serviciu, să poată prezenta clientului nu doar o machetă de mântuială, ci un design genial și două alternative excelente pe deasupra. Avea o senzație grozavă de satisfacție când clientul alegea varianta ei preferată. Însă de cele mai multe ori, Clara se bucura în tăcere de succesul repurtat, iar triumful era, de obicei, de scurtă durată.

Sunt singuratică din fire, își spune, iar când lucrez la schițe, nu mă poate deranja nimeni. Parcă aș fi în transă; pot să stau așa ore întregi. Dar starea asta de transă pare acum de neatins – realitatea îi blochează fără milă accesul la lumea aceea frumoasă, diferită.

Clara speră ca munca să-i prindă bine. La urma urmei, va trebui să se stăpânească la birou, pentru că nu poate să stea deprimată ore întregi, întrebându-se ce-a fost în mintea lui Ben în noaptea aceea și cum se va descurca fără el. Nu a găsit încă niciun răspuns. Dar dacă reușește să nu se gândească la el și la moartea lui timp de câteva minute, o încearcă din nou un sentiment de vinovăție.

Ieri a ieșit la plimbare cu bunica Lisbeth în Lüneburg Kurpark și a plecat brusc, pentru că trebuia să ajungă acasă neapărat să caute prin fotografiile. S-a temut că ar putea uita cum arată fața lui Ben și era disperată să recupereze imediat amintirile pierdute. Când a ajuns acasă într-un târziu, cu un junghi într-o parte, pentru că alergase tot drumul, a luat albumele de fotografii de pe raft, le-a deschis în grabă și a aliniat cele mai frumoase poze pe jos.

Să pună o fotografie cu Ben pe birou, la serviciu? Una care să-i arate zâmbetul spiritual și care păstrează măcar o frântură din farmecul lui? Cum ar reacționa colegii ei? Îi va revedea azi pentru prima dată din ziua înmormântării.

Totuși, s-a săturat de sentimentul acesta ciudat, de parcă ar avea lepră. Nu vrea să-i stânjenească inutil pe ceilalți. Până la urmă, cea mai rea parte nu sunt gesturile stângace de compătimire din partea prietenilor și a colegilor, care nu încearcă decât să-și prezinte condoleanțele. *Mai degrabă, toate cuvintele nerostite*, își spune Clara, *acelea mi se par umilitoare*. Cum s-a întâmplat cu vecina mamei sale, care a sărit de pe scaun și a ieșit din bucătărie fără o vorbă când Clara a trecut pe la mama ei fără să o anunțe.

Măcar cei de la agenție știu că e prima zi când se întoarce. Clara speră că totul să decurgă normal în timp ce împinge ușa de sticlă a clădirii de birouri din zona industrială a orașului Lüneburg. A ajuns foarte devreme; în acest fel, poate va avea ocazia să se acomodeze cu întoarcerea la birou înainte s-o copleșească rutina zilei de lucru.

E incredibil de emoționată când iese din lift. Holul pare amenințător de pustiu. Nici măcar Viola, recepționera, nu a venit încă. Observă cu mirare că ușa biroului ei e închisă. Oare are creierul atât de distrus, încât a încurcat duminica și luna?

Totuși, Fiatul Spider decapotabil al lui Niklas era parcat în fața intrării, așa că măcar șeful ei trebuie să fie pe aici. Cum nici ușa lui nu e deschisă, Clara decide să mai aștepte până să îl salute.

— Surpriză!

Din biroul ei se aud strigăte pe mai multe voci când apasă pe clanță și deschide ușa. Toată echipa stă în semicerc în jurul mesei, privind-o cu nerăbdare. Deasupra laptopului se află o pancartă pe care scrie BINE AI REVENIT! Iar pe birou este o vază mare de sticlă, cu un buchet de flori multicolore de primăvară.

Înainte să spună ea ceva, Niklas ia cuvântul:

— Se pare că ne-a ieșit surpriza dis-de-dimineață! Bună, Clara!

Șeful își drege apoi glasul și privește stângaci în jur, la cei de față.

— Da, hm, ne bucurăm că te-ai întors! Și, cum te cunosc de destulă vreme, încât să știu că nu-ți place să fii în centrul atenției, nu am să țin un discurs sau ceva de genul ăsta. Nu voiam să spun decât că ne-am dorit cu toții să-ți facem o primire călduroasă! OK, și acum să ne întoarcem la treabă!

Grupul aplaudă încetișor și se dispersează. Antje se apropie de Clara și o salută cu o îmbrățișare scurtă. Clara e înduioșată. Se silește să-și rețină lacrimile.

— Mersi! șoptește încet.

Auzind-o, Antje o privește cu ochii mari și răspunde imediat:

— Pentru ce?

Clara ridică din umeri și zâmbește. E primul zâmbet din ultimele săptămâni.

sven

AR FI TREBUIȚ SĂ RĂMÂN ÎN PAT! SVEN REGRETĂ CĂ s-a trezit atât de devreme, în timp ce-l lovește în față răsuflarea cu miros de usturoi a bărbatului care stă față în față cu el, în tramvaiul plin ce duce spre Landungbrücken – acum nu se mai poate bucura de cafeaua cu sirop de migdale și spumă pe care și-o cumpărase. Deși e furios pe grăsanul acesta care vorbește tare cu un coleg și împrăștie duhoarea în aerul și așa împutit, parcă e mai furios pe el însuși. Au trecut cel puțin zece săptămâni și tot nu a reușit să-și repare bicicleta. Nu are nicio scuză; nicio explicație pe care ar putea să o găsească nu e suficient de bună. Prea mult alcool, prea multe cuplări sordide, insuficiente elemente pozitive, care, la rândul lor, n-au făcut decât să reducă și mai mult fărâma de motivație pe care o mai avea.

Mai ciudat este că Sven s-a considerat mereu un tip destul de norocos. Totuși, în ultimii trei ani, lucrurile pur și simplu nu au mai mers la fel de bine ca înainte. Într-adevăr, cariera lui ca jurnalist în cadrul Departamentului afaceri merge bine și e respectat în domeniu, dar în fond nimeni nu mai e impresionat de faptul că periodic le ia interviuri marilor directori executivi. Cu atât mai puțin el însuși. La ședințele de redacție, mintea îi rătăcește tot timpul în loc să-i impresioneze pe cei doi redactori-șefi sau pe colegi cu idei strălucite de articole sau comentarii caustice.

Ce s-a întâmplat cu el?

Când a intrat prima dată la facultate ca să studieze economia, era plin de entuziasm și de idei originale. Era activ politic, avea o mulțime de prieteni și făcea mișcare în fiecare zi. Îi plăcea să iasă la aer în port, dimineața devreme, când majoritatea locuitorilor din Altona încă dormitau în paturi.

Oare letargia asta are vreo legătură cu despărțirea de Fiona? Sven refuză să vadă o relație de cauzalitate între cele două. Dacă ar face asta ar însemna să recunoască în sinea lui că e incapabil să-și înfrunte problemele. Preferă să-și spună că nu a fost iubirea lui adevărată. Dar, chiar dacă a trecut atâta timp de atunci, imaginea încă îi e clară în minte: Fiona lipită de mașina Mini Cooper, cu brațele în jurul altui bărbat.

Poate că, în parte, faptul că e furios pe el însuși îl împiedică să închidă acel capitol o dată pentru totdeauna. Însă continuă să se tortureze cu întrebarea de ce nu a avut curajul să arunce bicicleta într-o parte, să se ducă la ei și să preia controlul. Ar fi trebuit să-i arate idiotului cu cine e Fiona, de fapt.

Dar poate că stricase deja lucrurile între ei. Poate Fiona avea dreptate să-l critice tot timpul că nu-i arată cât de mult înseamnă pentru el. Atunci când Fiona s-a mutat în cele din urmă din mansarda pe care o împărțeau, colega lui, Hilke, a încercat să-l facă să înțeleagă că bărbatul acela misterios nu era motivul, ci doar catalizatorul.

Sven o place pe Hilke și are încredere în ea, dar nu i-ar spune așa ceva – nu fără un motiv foarte bun. Pentru el, e ca sora pe care nu a avut-o. Nu l-a dezamăgit niciodată în toți anii de când lucrează împreună. Desigur, i-a rănit sentimentele, dar nu intenționat; de fapt, în felul ei sincer și deschis de a fi, nu se poate abține să nu facă niște comentarii tăioase din când în când. Îl lovește unde îl doare mai tare. De când împart același birou la etajul al șaptelea, nu a trecut săptămână fără ca ea să-i spună ceva care să-l pună pe gânduri. Pur și simplu, are talentul de a-i găsi mereu punctul sensibil.

„Ești indispus pentru că nu mai faci sex ca lumea”, a fost ultima ei salvă lansată peste birouri chiar luna trecută, când Sven bolborosea obscenități și

înjurături din pricina unor e-mailuri. „Dacă îți petreci și weekendul viitor irosindu-ți timpul prețios pe pământ pe internet cu ghilda aia idioată, o să-mi pierd toată simpatia pentru tine!”

Sven nu a putut decât să rânjească. Hilke a părut stânjenită după ce a făcut un comentariu atât de îndrăzneț. Și-a dat seama că mersese puțin prea departe. Nu pentru că atacase direct cea mai mare slăbiciune a lui, jocul video *World of Warcraft*, ci pentru că vorbele ei îl nimeriseră în plin. Drept răspuns, Sven și-a dres glasul și a bâiguit ceva, că oricum sâmbăta următoare nu avea timp, pentru că trebuia să treacă din nou pe la tatăl lui deoarece nu o mai făcuse de prea mult timp.

Vizitele astea, își spune Sven, sunt alt motiv pentru care ar fi o idee bună să-și repare bicicleta sau măcar să o ducă la atelier dacă nu e în stare singur. Face tot posibilul să se ascundă după ziar, dar subiectele tratate în articole nu-l interesează aproape deloc.

Deși e destul de cald pentru luna martie, încă mai poartă mănușile maro de piele ca să nu atingă suprafețele tramvaiului pe care le-au mai atins o mie de alți oameni înaintea lui. I se întoarce stomacul când vede cum se înghesuie unii în alții, îndesați între uși. Se hotărăște să arunce cafeaua călduță de cum coboară.

În fiecare săptămână, diminețile de luni îl fac să-și dea seama cât de jalnică i se pare viața lui acum. Peste câteva minute, când Hilke îl întâmpină veselă și-l întreabă cum a fost weekendul, va trebui să găsească ceva care să-i distragă atenția de la faptul că nici de această dată nu a reușit să facă ce-și propusese. Nu s-a ocupat de schimbătorul de viteze stricat, nici nu a ieșit la o bere la bar cu prietenul său, Bernd. Și nu a trecut nici pe la tatăl său. Pur și simplu, nu știe despre ce ar putea vorbi.

Sven coboară din tramvai și o ia spre redacție. Respiră adânc de câteva ori, inspiră și expiră, de parcă ar scoate din corp tot aerul pe care îl scosese ceilalți navetiști din plămâni. *Trebuie să se schimbe ceva*, își spune. *În sfârșit, vreau să simt din nou că trăiesc*. Dar habar nu are cum ar trebui să procedeze.